

U svojoj katehezi, izgovorenoj na talijanskome jeziku, Papa – nastavljajući katehetski hod koji obuhvaća čitavu Jubilejsku godinu pod naslovom “Isus Krist, naša nada” – usredotočuje svoju meditaciju na temu predanja, polazeći od Gospodinovih riječi: “Koga tražite?” (Iv 18,4).

Draga braćo i sestre,

danas se zaustavljamo na prizoru koji označava početak Isusove muke: trenutku Njegova uhićenja u Maslinskom vrtu. Evanđelist Ivan, svojom uobičajenom dubinom, ne prikazuje nam Isusa uplašena, koji bježi ili se skriva. Naprotiv, prikazuje nam slobodna čovjeka koji istupa naprijed i uzima riječ, suočavajući se licem u lice s trenutkom u kojemu se očituje svjetlo najveće ljubavi.

“Znajući sve što će s njim biti, istupi Isus naprijed te ih upita: ‘Koga tražite?’” (Iv 18,4). Isus zna. Ipak, odlučuje ne uzmaknuti. On se predaje. Ne iz slabosti, već iz ljubavi. Ljubavi tako potpune, tako zrele, da se ne boji odbacivanja. Isus nije uhvaćen – On se prepušta. Nije žrtva uhićenja, već darovatelj dara. U tom se činu utjelovljuje nada spasenja za naše čovječstvo: spoznaja da se, čak i u najtamnijem času, može ostati slobodan za ljubav do kraja.

Kad Isus odgovara: “Ja sam”, vojnici padaju na zemlju. To je tajanstven prizor, jer ovaj izraz u biblijskoj objavi priziva samo Božje ime: “Ja jesam”. Isus objavljuje da se Božja prisutnost očituje upravo ondje gdje čovjek proživljava nepravdu, strah, samoću. Upravo tamo svjetlo istinsko želi zasjati, ne bojeći se biti svladano napredovanjem tame.

U srcu noći, kada sve izgleda da se ruši, Isus pokazuje da kršćanska nada nije bijeg, već odluka. Taj stav plod je duboke molitve u kojoj se ne traži da nas Bog poštedi patnje, nego da nam dade snagu ustrajati u ljubavi, svjesni da se život slobodno darovan iz ljubavi ne može nikome oduzeti.

“Ako dakle mene tražite, pustite ove da odu” (Iv 18,8). U času svoga uhićenja Isus se ne brine za sebe: On želi jedino da Njegovi prijatelji budu slobodni. Time pokazuje da je Njegova žrtva istinski čin ljubavi. Isus se daje uhvatiti i odvesti samo zato da bi Njegovi učenici bili slobodni.

Isus je svaki dan svoga života živio kao pripravu za ovaj dramatični i uzvišeni trenutak. Zato, kada On dolazi, On ima snage ne tražiti izlaz. Njegovo srce dobro zna da izgubiti život iz ljubavi nije poraz, nego posjeduje tajanstvenu plodnost. Kao što pšenično zrno koje, pavši na zemlju, ne ostaje samo, već umire i donosi obilni plod.

I Isus osjeća tjeskobu pred putem koji se čini da vodi samo u smrt i svršetak, ali je jednako uvjeren da se jedino život izgubljen iz ljubavi na koncu ponovno nalazi. U tome je prava nada: ne u nastojanju da se izbjegne bol, nego u vjeri da se i u srcu najnepravednijih patnja skriva klica novoga života.

A mi? Koliko puta nastojimo obraniti svoj život, svoje planove, svoje sigurnosti, ne shvaćajući da tako ostajemo sami. Logika Evanđelja je drukčija: samo ono što se daruje, cvate; samo ljubav koja postaje besplatna može vratiti pouzdanje i tamo gdje sve izgleda izgubljeno.

Evanđelje po Marku pripovijeda nam i o mladiću koji, kada je Isus uhićen, bježi gol (Mk 14,51). Ta je slika zagonetna, ali duboko sugestivna. I mi, u nastojanju da slijedimo Isusa, živimo trenutke u kojima nas iznenada zatekne kušnja te ostajemo lišeni svojih sigurnosti. To su najteži trenutci, u kojima smo u napasti napustiti put Evanđelja jer nam se ljubav čini kao nemoguć put. A ipak, na koncu Evanđelja upravo će jedan mladić navijestiti ženama uskrsnuće – ne više gol, nego odjeven u bijelu haljinu.

To je nada naše vjere: naši grijesi i naše kolebanje ne priječe Bogu da nam oprosti i ponovno probudi u nama želju da ga nastavimo nasljedovati, da nas osposobi darovati svoj život za druge.

Draga braćo i sestre, učimo se i mi predavati dobroj volji Očevoj dopuštajući da naš život bude odgovor na primljeno dobro. U životu nije potrebno sve imati pod nadzorom. Dovoljno je svaki dan izabrati slobodno ljubiti. To je prava nada: znati da nas, i u tami kušnje, Božja ljubav nosi i donosi u nama plod vječnoga života.